

Ded o gradičku Rožnoličku.

Poznam prečuden, prediven grad,
ki nima kamenih ni zidanih vrat,
a vratca ima vendarle ena,
vsa z bojo rdečkasto so obložena.

Za vratci takoj — joj, stražo poglej!
Pa če ne verjameš, le brž se posmej:
vojački to so beli in čvrsti
lepó v pozoru v zakroženi vrsti.

In v tem gradičku še oken ni,
a vendar iz njega se v svet strmi,
in tudi jaz vanj morem zreti,
tako vabljivo, zgovorno mi sveti.

Tu vidim radost in srečo in smeh
in ako kje skrit je, še črni greh,
karkoli v gradičku vrši se, dogaja,
vse se mi odkriva od konca do kraja.

V gradičku urejen je sleherni koš,
in čudni potočki curljajo tod,
v potočkih pa ni vodice hladeče,
v njih ogenj pretaka se krvce rdeče.

Vsi ti potočki neslišno tekó,
v koritce tekó, iz njega spet vro,
gradiček ob njih lepó se greje,
po stenah njegovih rožice seje.

Razburjeno časih močno vzvalovi
in zopet spokojno se v mir spusti,
koritce to je globoko in bajno,
drhti neprestano, utriplje tajno.

Tu notri je mafi, tu notri sem jaz,
tu notri je še premnogi obraz,
tu notri so solze, tu je veselje,
tu skrite so sanje in tožbe in želje.

A kadar se semkaj naseli strah,
tedaj ves gradiček je zbeگان in plah,
a kadar razvneti je čudna igračka,
nad njo smelejšega res ni junačka.

V gradičku, moj dragi, duhá je zaklad,
tam govora živega vir je bogat,
a — nič preveč zavzet ne bodi:
gradiček se giblje in ziblje in hodi!

Kako tvoj pogled je vprašujoč,
neverno, moj Markec, vame zroč!
Le malo pomisli in nič se ne čudi,
saj tak gradiček ti sam si tudi!

E. Gangl.